

Numărul 11

Mosaic

Revista Colegiului Tehnic
“Mircea cel Bătrân”

București, septembrie–octombrie 2010

COLECTIVUL DE REDACTIE

DIRECTOR ONORIFIC: NICOLETA GAIDOS

REDACTOR-SEF: GEORGETA MARINESCU

EDITOR: MIHAELA LEBADA

REDACTOR-SEF ADJUNCT: GEORGIANA SOARE,
ADRIANA VOINESCU

DESIGN & VERSIUNEA ELECTRONICA: GEORGE MOTROC

REDACTORI: PAUL CONSTANTINESCU, SORINA NEGOITA,
ELENA SAMOILA, FELICIA UCIU, GENA LUPESCU,
MARIANA VOICU, GABRIELA POPESCU UNGUREANU,
MINCU CAMELIA ELENA

ELEVI: ALINA BRATU, MARIUS DRAGNE,
ALEXANDRU DRAGOMIR, ALEXANDRU PREDĂ,
PAULA TATIANA TUDORACHE, IONUT VASILE

ADRESA: revista_mozaic@yahoo.com

!!! RESPONSABILITATEA PENTRU CONTINUTUL MATERIALELOR
PUBLICATE REVINE IN EXCLUSIVITATE AUTORILOR. !!!

CUPRINS

EDITORIAL.....5

LIMBA SI LITERATURA ROMANA.....6

LIMBA SI LITERATURA ENGLEZA.....17

ISTORIE.....23

STIINTE.....25

ARTA.....34

CERCUL LITERAR MOZAIC.....40

ATELIER GRAFIC.....42

MOTTO:

*“Prin noi veți fi cei dintâi meșteri iscusiți,
creatori liberi, poduri între generații”*

EDITORIAL

REALIZARI SI SPERANTE (2010-2011)

Anul 2010 a fost bogat în realizări pentru școala noastră, dar, dincolo de orice altceva, va rămâne în memoria tuturor, sfârșitul anului 2010, printr-un eveniment care a marcat istoria școlii noastre: luna octombrie a adus o mare bucurie atât pentru personalul didactic, cât și pentru elevi deoarece unitatea noastră școlară a evoluat și a obținut un alt statut, mai exact s-a făcut făcut trecerea de la grup școlar la colegiu tehnic. Aceasta a însemnat și o schimbare de nume, dar, în primul rând, are semnificația unei recunoașteri oficiale și o dovadă a calității activității educaționale pe care am desfășurat-o de-a lungul ultimilor ani. De asemenea, acest nou statut reprezintă, poate chiar mai mult decât toate cele enumerate până acum, o obligație : pentru profesori - de a fi și mai buni pedagogi, dar și pentru elevi - de a se pregăti mai mult, indiferent de ce materie este vorba.

Ce așteptăm de la 2011?

În primul rând, rezultate cât mai bune la examene pentru elevii claselor terminale, acestea fiind o dovadă de mândrie nu doar pentru ei, dar și pentru profesorii care i-au sprijinit pentru trecerea acestui prag de maturitate.

În final, nu ne rămâne decât să sperăm că va fi un an mai bun pentru toată lumea, elevi și profesori, dar și să ne promitem că fiecare va face tot ce este posibil pentru ca această speranță să devină realitate!

DIRECTOR ONORIFIC NICOLETA GAIDOS

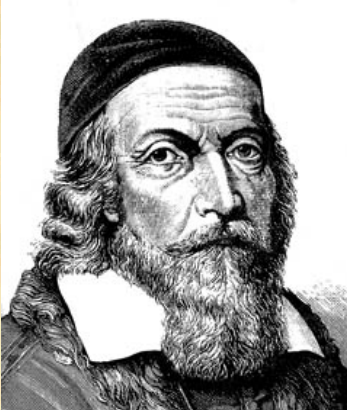
&

REDACTIA REVISTEI MOZAIC

LIMBA SI LITERATURA ROMANA

ELEMENTE DE DEONTOLOGIE A EVALUĂRII

Prof. SORINA NEGOITA

Motto: "Omul nu poate deveni om decât dacă este educat"
(Comenius)

Importanța evaluării

În demersul educativ, evaluarea reprezintă o etapă importantă care dinamizează activitatea de la clasă și oferă limitele între care se poate merge mai departe, la ciclul/nivelul următor. Impactul evaluării are consecințe definitorii în relația profesor-elev atât din punct de vedere psihologic cât și din punct de vedere moral. Funcția de predicție a evaluării constituie un element esențial în evoluția demersului educativ.

Importanța evaluării rezultă după cum spuneam din faptul că în funcție de rezultatele acesteia sunt hotărâți parametrii în funcție de care se va parcurge noua etapă. Prin evaluare se poate vedea gradul de concordanță dintre obiectivele educaționale propuse și performanțele concrete, cuantificate ale elevilor.

Astfel, procesul de predare trebuie să aibă în permanență în vedere evaluarea ca parte integrantă a demersului didactic pe care îl orientează. Dependența complexă dintre activitățile de predare și evaluare se bazează pe o anumită ritmicitate a predării și a evaluării astfel încât adaptarea la potențialul clasei și introducerea unor soluții de ameliorare a rezultatelor să se producă permanent. Un rol important îl dețin măsurarea dar mai ales aprecierea și discutarea rezultatelor, emiterea unei judecăți de valoare asupra rezultatului unei evaluări. Acești pași, stimulează activitatea viitoare a elevului prin sublinierea punctelor tari și a punctelor slabe ale acestuia.

Tipuri de evaluare în cadrul orei de limba și literatura română

În funcție de modalitatea în care este integrată în desfășurarea procesului didactic, evaluarea la limba și literatura română este de mai multe tipuri:

- Evaluarea inițială se realizează la începutul unui program de instruire și stabilește nivelul de pregătire al elevilor constituindu-se astfel într-o premiză a conceperii activității de instruire.
- Are valoare predictivă și ajută la adecvarea activității de predare/învățare la noul conținut precum și la aprecierea oportunității de organizare a unui program de recuperare.¹
- Evaluarea sumativă se realizează ritmic pe parcursul activității și are ca scop sondarea elevilor dar și a materiei care este supusă verificării.

- Evaluarea continuă reprezintă verificarea rezultatelor pe parcursul activității didactice și vizează performanțele tuturor elevilor privind întreg conținutul esențial al materiei parcurse într-un anumit interval de timp. Presupune cunoașterea de către elevi a rezultatelor obținute și realizează un feedback continuu.ⁱⁱ

PROFESORUL DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ CA EVALUATOR

În calitate de evaluator profesorul de limba română trebuie să dea dovadă de mai multe calități care îl atestă în această postură :

- profesionalismului său, care poate fi analizat sub aspectul cunoștințelor și abilităților pe care el le are în domeniul specialității precum și în domeniul teoriilor și practicilor de evaluare ;
- atitudinea pe care o adoptă în decursul procesului evaluativ (aspect care se află într-o relație directă cu caracterul și cu setul de valori morale la care el aderă, cu atașamentul său la valorile acceptate din punct de vedere social).

Tipurile de evaluări pe care le practică profesorul de limba și literatura română sunt : evaluarea orală, evaluarea scrisă și evaluarea în cadrul examenelor naționale.

Evaluarea orală ține în primul rând de gradul de însușire cantitativă și calitativă a cunoștințelor și deprinderilor și se bazează pe observare și apreciere verbală. Chestionarea orală este o formă a conversației, prin care profesorul măsoară volumul și calitatea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor în ceea ce privește cunoștințele dar și abilitățile de comunicare ale elevilor și a capacității acestora de a opera cu ele. Este necesar ca profesorul să solicite interpretarea și prelucrarea cunoștințelor, capacitatea de a opera cu ele, de a le aplica în practică (mai ales în ceea ce privește noțiunile de vocabular sau conceptele de teoria literaturii). Chestionarea orală se realizează frontal sau individual.

Întrebările puse de cadrul didactic trebuie să fie exacte, concise, adresate întregii clase. De asemenea, profesorul trebuie să favorizeze satisfacția reușitei elevilor, crearea unui climat psihosocial de afecțiune, de echilibru și dialog autentic, să încurajeze originalitatea și gândirea creatoare, prin claritatea întrebărilor și corectitudinea evaluării cu atât mai mult cu cât activitatea de la ora de română și evaluarea competențelor de formulare a mesajului scris/oral se reflectă și la celelalte discipline.

Evaluarea scrisă se face prin lucrări de control neanunțate (extemporale) în cadrul verificării curente, prin lucrări scrise la sfârșit de capitol anunțate (teste sumative), prin lucrări scrise semestriale anunțate (teze), lucrări scrise la sfârșit de ciclu (bacalaureat) sau pentru examene de admitere. Lucrările scrise permit ca într-un timp relativ scurt să se verifice cunoștințele tuturor elevilor dintr-o clasă, aceștia având posibilitatea să-și etaleze, independent, cunoștințele și capacitățile, fără intervenția profesorului.

Evaluarea în cadrul examenelor naționale (bacalaureat) se face pe baza de teste scrise care se bazează pe programa de examen ce precizează obiectivele de evaluare și conținuturile de evaluat.

Notele obținute la bacalaureat oferă profesorilor și factorilor de decizie informații asupra nivelului de pregătire al elevilor în raport cu standardele naționale.

Profesorul de limba și literatura română trebuie să se adapteze și să-și schimbe permanent tehnicile de evaluare, să pună elevul în situații diferite oferindu-i posibilitatea să se adapteze ușor la cerințele actuale.

Stabilirea criteriilor de apreciere a rezultatelor învățării reprezintă o problemă specifică evaluării iar accentul este mutat de pe criteriul subiectiv pe criterii obiective, cât mai detașate de evaluator. În acest context s-a introdus distincția între aprecierea raportată la normă și la criteriu.

Astfel, raportarea la nivelul general al clasei (evaluarea criterială) se corelează cu obiectivele operaționale propuse anunțate la început, prezente în proiectul didactic.

De regulă, rezultatele școlare constatate pun în evidență valoarea efectelor activității de învățare. După efectuarea măsurării rezultatelor profesorul de limba și literatura română trebuie să efectueze interpretarea acestora răspunzând la întrebări ca: “Sunt rezultatele în concordanță cu așteptările?” “Sunt rezultatele satisfăcătoare?” “Ce progres marchează ele în pregătirea elevului?” “Care sunt soluțiile de ameliorare propuse?”

Interpretarea rezultatelor se bazează pe diverse criterii valorice ca răspuns al unei evaluări obiective. Subiectivismul nu trebuie să constituie un factor care să afecteze în mod vizibil evaluarea, mai ales la literatură iar notarea nu trebuie să fie un instrument coercitiv.¹

Concluzii

Reformele în planificarea activității de evaluare s-au îndreptat în permanență către o obiectivare a acesteia prin accentul pus pe itemii obiectivi și semiobiectivi. Spre deosebire de alte discipline o valorificare maximă a itemilor subiectivi devine slab relevantă mai ales în cadrul orelor de literatură unde este verificată în primul rând capacitatea de interpretare a unui text mai mult decât așezarea lui în context sau cronologia riguroasă.

Stă în puterea cadrului didactic să își îmbunătățească metodele și tehnicile de evaluare, să le adapteze la clasă (mai ales atunci când este vorba de clasele care merg pe ruta progresivă de învățământ). Trebuie să fim conștienți de faptul că trebuie să alegem modelul de evaluare care se potrivește cel mai bine scopului urmărit îmbinând eficient raportul timp/calitate.

NOTE

1. Cerghit, Ioan, *Curs de pedagogie*, București, 1988, p. 230
2. Cerghit, Ioan, *Op. Cit.*, p. 236.
3. Parfene, Constantin, *Metodica studierii limbii și literaturii române în școală*, p. 107.

BIBLIOGRAFIE

- Cerghit, Ioan, *Curs de pedagogie*, București, 1988.
- Cerghit Ioan, *Metode de învățământ*, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1997
- Ghid metodologic – Aria limba și comunicare liceu - CNC 2002.*
- Mihai Roxana; Stoica Adrian – *Evaluarea educațională inovații și perspective*, colecția Repere, Ed. Humanitas Educațional, 2004.
- Parfene, Constantin, *Metodica studierii limbii și literaturii române în școală*, Ghid teoretico-aplicativ, Polirom, 1999.

MOROMETII – O LECTURĂ DE IERI SI DE ASTĂZI

Prof. GEORGE MOTROC

CE REZISTĂ și ce se mai poate citi ASTĂZI din întreaga literatură a anilor 50-60? La o asemenea întrebare tulburătoare pentru destinul unei literaturi se poate da cel puțin un răspuns cert: „Moromeții” de Marin Preda.

Chiar și numai amintirea etapelor elaborării romanului reflectă cât de greu era să se scrie și mai ales să se publice, în acea perioadă, LITERATURĂ ADEVĂRATĂ, necontaminată ideologic. Astfel, deși a anunțat romanul încă din 1948, într-un interviu și l-a scris într-un an, scriitorul nu îl va publica decât în 1955, sper sfârșitul anului și după ce în prealabil publicase niște fragmente în „Viața Românească”. Cauza oficială acestei amânări a fost, cel puțin așa mărturisește autorul, una subiectivă: „mai mult îmi plăceau povestirile mele din **Intâlnirea din Pământuri**, dure, reci, necruțătoare”¹; s-ar mai putea adăuga, îndrăznesc să cred, dincolo de acest nivel declarativ și o ALTFEL de cauză nespusă: o intuiție a scriitorului că nu era MOMENTUL favorabil sau măcar posibil pentru a publica o carte de literatură lipsită de clișee ideologice.

Uimește și astăzi, CURAJUL nemaintâlnit în epocă la un alt scriitor, de a construi imaginea unui țăran care nu numai că nu este alienat din cauza unei munci istovitoare, așa cum era el prezentat în romanele realismului socialist, dar care își poate permite și un astfel de „lux burghez”: niște seri ale bucuriei sufletești, ale contemplării lumii și ale plăcerii cuvântului, pe scurt, niște manifestări specifice unor oameni liberi, cu niște spirite la fel de libere și care, deși nu au prea multă carte, nu se lasă orbiți de o anumită opțiune politică sau de clișeele ei ideologice.

Nu cred să existe într-un alt roman și nu doar din acea perioadă, un exemplu mai tulburător de polemică cordială cum este cel dintre Moromete și Cocoșilă. Cei doi puteau să fie prieteni în viața de zi cu zi, dar și adversari politici duminică, în poiana fierăriei lui Iocan, acolo unde fiecare încearcă să se remarce prin inteligență și ironie în fața celuilalt, dar și a auditoriului. Se construiește astfel un model de polemică, în care interlocutorii încearcă întotdeauna să CONVINGĂ prin argumente și/sau ironie, dar nu se gândesc nicio clipă să-l constrângă pe celălalt să-i accepte opinia sau să-și reducă adversarul la tăcere prin forță fizică. Acesta este un exercițiu de normalitate aparținând unor oameni liberi, un contraexemplu propus de Marin Preda, la spiritul dogmatic oficial care a dominat anii 50, atunci când noțiuni precum libertatea cuvântului sau acceptarea opiniei celuilalt își pierd orice fel de importanță.

Cel care strică adunarea este Țugurlan, sancționat prompt de „vocea” impersonală care exprimă opinia celor prezenți: „Poate că Țugurlan avea alte păreri politice... S-ar putea să aibă, dar tocmai asta e lupta politică, să-ți combați cinstit adversarul. De ce să înjuri?!... Eeee!... Păi, asta nu mai e luptă politică! Asta înseamnă să nu știi să te porți...”² Mai mult decât atât se poate pune și întrebarea retorică: LA CE FEL DE DISCURS face aluzie scriitorul? Cumva la discursul rudimentar și lipsit de minimă eleganță al activistului de tip comunist de la sate?

Meritul incontestabil al lui Marin Preda rămâne acela, că într-o perioadă atât de dogmatică precum anii 50, să realizeze imaginea unui țăran care nu se luptă cu „exploatorii” (așa cum era cazul lui Mitrea Cocor), ci se luptă cu greutățile vieții de la țară pentru a-și menține lotul său de pământ - simbolul libertății sale interioare. De asemenea, în comparație cu „Cronica de familie”, demn de toată stima noastră astăzi este curajul autorului de a fi obiectiv în raport cu personajele sale, o obiectivitate de care s-a vorbit și în epocă: „Nicăieri nu tresaltă în paginile sale o undă de lirism, nici o tremurare subiectivă, nu se ghicește sub rânduri, pretutindeni observație nemiloasă, dezvăluire a adevărului. Stilul e cu desăvârșire incolor, de o transparență stendhaliană. Nu cunosc în literatura română un scriitor atât de detașat, atât de indiferent (afectiv) față de destinele personajelor ca Marin Preda.”³

Demn de admirat este și curajul scriitorului de a arăta faptul că, în contradicție cu discursul oficial al literaturii de propagandă, oamenii satului nu manifestă acel mare entuziasm față de noul regim comunist; ei sunt mai degrabă sceptici în ceea ce privește „binefacerile” colectivizării. Mai mult decât atât, există întotdeauna o clară demarcație între oamenii satului și „ei”, comuniștii: „Păi, dacă nu i-a rugat nimeni, de ce se amestecă, de ce nu-și văd de treburile lor, cu politica lor? Au politica lor, au ajuns la putere, ce mai vor? Să-și vadă de partidul și de ce mai au ei acolo la oraș.”⁴ Chiar și astăzi IMPRESIONEAZĂ o astfel de radiografie a ceea ce înseamnă efectele perverse ale ideologiei care amestecă și inversează scara de valori sau adevărul și minciuna și nu poți să nu te întrebi oare cum au fost citite și ce reacții au stârnit în sufletul cititorului din perioada comunistă...

Astfel, în ceea ce privește raportarea lui la noua lume, există o primă fază a mirării, a neînțelegerii cum se poate governa fără opoziție („Cum poți dumneata să guvernezi fără opoziție?!?”⁵) sau pe cine ar deranja dreptul său la liberă opinie: „De ce să te legi de mine când eu nu-ți fac nimic rău, stau coala liniștit și mai vorbesc și eu cu alde Giugudel, că de aia mi-a lăsat Dumnezeu gură?”⁶

Foarte repede această mirare se va transforma într-un profund dispreț față de „binefacerile” colectivizării, „întreg capitolul al XVIII-lea fiind unul din pasajele de aur ale literaturii române.”⁷ Afirmările lui Ilie Moromete sunt, de fapt, niște axiome ale bunului simț țărănesc care se află în contradicție cu opiniile lui Niculae Moromete și implicit cu concepția comunistă despre colectivizare. Iată doar câteva exemple: „Viața, dacă nu-i a ta, ce-ți pasă ție de ea, dacă moare, se îmbolnăvește sau nu mai face viței?”⁸; „Să ar eu când cred de cuviință, nu să te las pe tine să-mi ari prost de-mi iese bolovanul într-o parte să te pui zece inși cu măciucile pe el și tot nu-l spargi.”⁹ Concluzia sa: „Agricultura asta în combinație o fi ea bună cui nu-i place să muncească, dar nu și pentru mine.”¹⁰ Această critică acidă nu este îndreptată, așa cum se mai întâmpla în epocă, împotriva unor greșeli individuale din timpul colectivizării, ci împotriva însăși a concepției de colectivizare, încă un merit al DOMNULUI Marin Preda care trebuie subliniat.

Toate aceste critici uluitoare chiar și astăzi sunt completate și cu un exemplu practic care are o concluzie, s-ar putea spune, dintre cele mai „reacionare” și anume că într-un sat „nou”, colectivizat, Balaci, lucrurile merg MAI RĂU decât într-un sat „vechi”, adică necolectivizat încă precum Siliștea-Gumești: „Am fost la gospodăria ăstora d n Balaci, continuă Moromete. Și ce credeți că am văzut? Vite neîngrijite, nutreț risipit (...) S-au apucat și au omorât caii, cică consumă pera mult; pe măsură ce ne industrializăm, așa mi-au spus, o să-i dăm pe la fabricile de conserve sau o să-i omorâm noi pe acilea.”¹¹

Concluzia și opțiunea lui Moromete este în totală contradicție cu ceea ce se spunea oficial despre „succesul” și „entuziasmul” oamenilor în privința colectivizării. Astfel, DACĂ ar exista posibilitatea de a alege între satul „vechi”, necolectivizat încă și satul „nou”, deja colectivizat, oamenii l-ar prefera tot pe cel „vechi”: „Întrebă-i pe ăștia noi din Siliștea: mă, voi vreți să schimbați cu ăștia noi din Balaci? Ai să vezi că nicu unul din Siliștea n-o să vrea. Dar când o să-i

„întrebi pe ăia din Balaci să vezi cum te pomenești cu ei grămadă că vor toți.”¹² Trebuie subliniat și aici CURAJUL EXTRAORDINAR SI SINGULAR al scriitorului de a exprima, chiar și indirect o asemenea opinie, fără alte comentarii critice, în spiritul ideologiei oficiale.

În același capitol, Ilie Moromete privește critic și o altă temă ideologică - schimbarea radicală a societății. Astfel, datorită echilibrului său sufletesc, Ilie Moromete nu poate să fie de acord cu o societate care proclamă distrugerea totală a „vechiului” și înlocuirea cu „noul”; el continuă să creadă într-o altfel de societate care evoluează prin asimilarea trecutului și nu prin răsturnări dramatice : „binele n-a dispărut niciodată din omenire (...); n-a fost pentru toți, reluă el, dar de dispărut n-a dispărut niciodată și aici nu trebuie să vii tu să strici și binele ăla care a fost, pe motiv că faci ceva nou. Începe de coala de la capul unde e rău, nu de la capul unde e bine, dacă zici că ăsta ar fi scopul.”¹³

Într-o altă polemică cu fiul său, Ilie Moromete îl ironizează nu doar pe acesta, dar și pretenția ridicolă a regimului comunist care se credea superior oricărui alt sistem politic:

„- Crezi, zise atunci Moromete, că omenire asta, de când e ea pe pământ, n-a știut să trăiască și venirăți voi să o învățați?!”

- Adică voi sunteți mai deștepți decât tot globul? Știa bine acum cum era cu rotunjimea planetei, tot se alesese și el cu ceva că îl ținuse pe Niculae la școală, atât cât ținuse. Niculae pufni:
- Și ce te miri așa? Sigur că suntem mai edștepți.
- Cu Stalin în cap?.. zise Moromete și pronunță numele cum ar fi zis Marin. Și se enervă brusc și porni din loc.”¹⁴

În confruntarea cu Niculae, „apostolul” unei societăți de tip nou, Ilie Moromete își apără cu consecvență demnitatea, ceea ce determină „drama sufletească a personajului, prăpastia dintre el și o lume care îi condiționează neîncetat felul de a fi, încearcă să-i impună un alt cod esențial.”¹⁵ Chiar dacă este învins de istorie în cele din urmă, Ilie Moromete rămâne un exemplu de normalitate și care arată cum și cât își poate păstra un țăran demnitatea într-o societate comunistă, astfel încât se poate spune la sfârșit: „Domnule, eu totdeauna am dus o viață independentă!”¹⁶

Dar nu doar acest țăran este învins de istorie, ci satul întreg este silit să intre într-un „joc” tragic în care libertatea sau interesele oamnelor nu mai contează, totul fiind subordonat construirii unei societăți de tip nou: „Se face un sat nou și se distruge ăla vechi, fără să te mai întrebe nimeni dacă ăsta nou e mai bun sau mai rău ca ăla vechi, îl face și s-a terminat și n-ai unde să te mai întorci, trebuie să te aranjezi cu ce e.”¹⁷

Există în carte și pagini care prin dramatism și autenticitate depășesc sfera valorilor literare și au devenit niște pagini-mărturii contra uitării de astăzi sau de mâine, în ceea ce privește , spre exemplu, modul cum s-a realizat procesul de colectivizare în anii 50: „Vasile, parcă puteai să stai de vorbă cu el? Te înscrii, nu te înscrii, tot aia e, zicea, toată țara se înscrie și numai tu un vrei? Și îți lua mâna și te punea sforțat să te iscălești. Mulți au fugit care pe la Pitești, care pe la Bucuerști, care pe șantiere, dar degeaba, că le-au pus pe muieri, pe babe, pe care au găsit în casă să semneze că intră de bunăvoie în gospodăria colectivă. Cine avea copii funcționari pe la Pălămida sau Pietști sau oriunde ar fi fost, veneau ăia și-i convingeau pe părinți să se înscrie, ca să nu le periclitizeze situația.”¹⁸

Dacă primul volum din „Moromeții” a fost considerat după apariție, cu o ușoară satisfacție, drept „un roman al dezintegrării gospodăriei mici și mijlocii, al dezechilibrării profunde a vieții satului în orânduirea capitalistă”¹⁹, cel de-al doilea volum, paradoxal, nu arată o minunată renaștere a țăranului în noua societate comunistă, ci totala lui prăbușire psihologică, Ilie Moromete devenind poate cel din urmă țăran. De aceea, aparent, Moromete – simbolul unei lumi și democrații „vechi”,

pierde meciul său dramatic cu această nouă lume și cu „noua” democrație, astfel încât democrația roșie câștigă.. Dar, importantă mențiune, a fost o VICTORIE TEMPORARĂ, chiar dacă pentru mai mult de 30 de ani..

S-ar mai putea adăuga, în loc de concluzie, mărturisirile celui mai cunoscut exeget - Eugen Simion, cel care a scris prefața ultimei reeditări a romanului, în Colecția „Biblioteca pentru toți”; chiar dacă toată ar merita citată, aleg finalul: „Capitolul despre moartea lui Moromete e tot ce s-a scris mai profund, în legătură cu această temă gravă, în literatura română. Romanul, în ansamblu, este substanțial, răstoarnă convențiile literare ale momentului, sugerând reala tragedie a lumii țărănești în perioada comunistă.”²⁰

NOTE

¹ Marin Preda, *Viața ca o pradă*, Editura Albatros, București, 1977, p. 349;

² Marin Preda, op. cit., p. 92;

³ Mihai Ungheanu, *Marin Preda. Vocație și aspirație*, Editura Eminescu, 1973, p. 32;

⁴ Marin Preda, op. cit., p. 131;

⁵ Marin Preda, op. cit., p. 139;

⁶ Marin Preda, op. cit., p. 183;

⁷ Aureliu Goci - *Răzbunarea lui Moromete*, Editura Curierul Dunării, București, p. 123;

⁸⁻¹² Marin Preda, op. cit., p. 271;

¹³ Marin Preda, op. cit., p. 272;

¹⁴ Marin Preda, op. cit., p. 275;

¹⁵ Marin Preda, op. cit., p. 202;

¹⁶ Iustina Itu - *Dicționar de proză românească*, 1990, p. 210;

¹⁷ Marin Preda, op. cit., p. 404;

¹⁸ Marin Preda, op. cit., p. 276;

¹⁹ Savin Bratu în *Ana Selejan, Literatura în totalitarism 1955-1956* Editura Cartea Românească, București, 1998;

²⁰ Eugen Simion, *Prefața, Moromeții*, Editura Jurnalul Național, București, 2009.

BARIERE ÎN COMUNICARE

Prof. ADRIANA VOINESCU

I. Etimologia termenului "comunicare"

Termenul "comunicare" provine din limba Latină, unde "communis" înseamnă "a pune de acord", "a fi în legătură cu", "a fi în relație". În vocabularul anticilor, termenul circulă cu sensul de "a transmite și celorlalți", "a împărtăși ceva celorlalți".

Primele preocupări practice pentru comunicare le-au avut grecii, elemente concrete de teorie a comunicării apărând pentru prima dată în lucrarea lui Corax din Siracuză, "Arta retoricii". În secolul VI î.Hr., Platon și Aristotel vor continua aceste preocupări, instituționalizând comunicarea ca disciplină de studiu, alături de filosofie sau matematică. Aceste preocupări pentru comunicare vor fi preluate și de către romani, care le-au dezvoltat și au elaborat primul model al sistemului de comunicare, în jurul anului 100 î.Hr.

II. Definiția comunicării

În literatura de specialitate există numeroase definiții ale comunicării. Ne vom opri asupra definiției date de Joseph DeVito:

"comunicarea se referă la acțiunea, cu una sau mai multe persoane, de trimitere și receptare a unor mesaje care pot fi deformat de zgomote, are loc într-un context, presupune anumite efecte și furnizează oportunități de feedback"(DeVito, 1988, p. 4).

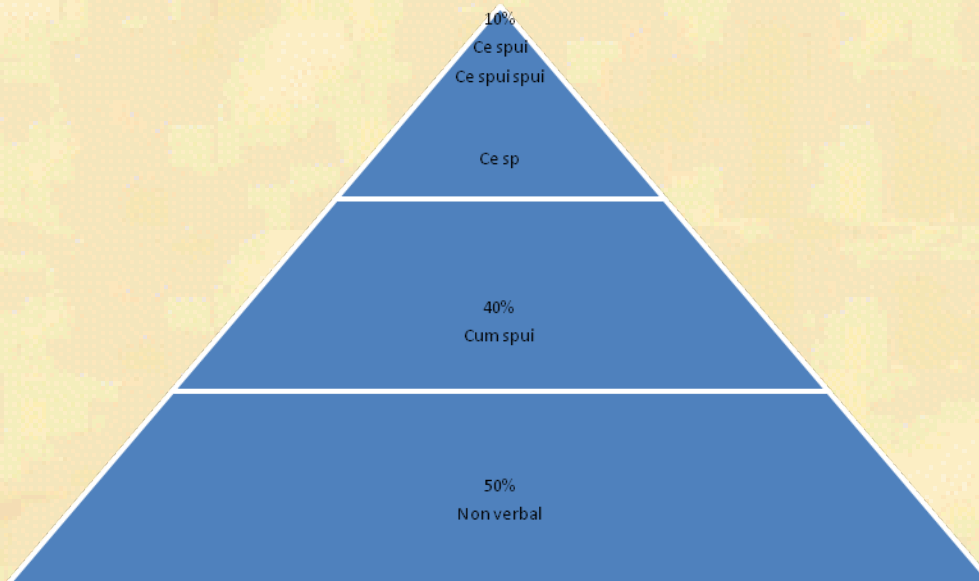
Comunicarea umană reprezintă ansamblul formelor de interacțiune și totalitatea proceselor prin care oamenii partajează informații în cadrul societății și se raportează la mediu. Comunicarea umană se distinge prin unicitate și complexitate : alături de elementele nonverbale (mimică, gesturi, poziții corporale, mișcări, etc.) și de cele paraverbale (sunete, intonații, variații de intensitate și înălțime a tonului), în centrul comunicării umane se află limba vorbită.

III. Elementele procesului de comunicare

Orice proces de comunicare presupune următoarele elemente: existența a cel puțin doi parteneri (emițător și receptor), între care se stabilește o anumită relație; un cod, cunoscut de ambii parteneri (rolul de emițător și receptor fiind "jucat" pe rând de cei doi parteneri); un mesaj; mijlocul de transmitere a mesajului; feedback (mesaj specific prin care emițătorul primește un anumit

răspuns despre mesajul comunicat de la receptor); canalele de comunicare (reprezintă “drumurile”, “căile” urmate de mesaje); mediul comunicării, care este influențat de modalitățile de comunicare; barierele (reprezintă perturbațiile ce pot interveni în procesul de comunicare).

TRIUNGHIUL COMUNICARII

IV. Bariere în comunicare

Ori de câte ori scriem sau vorbim, încercând să convingem, să explicăm, să influențăm, sau să îndeplinim orice alt obiectiv prin intermediul procesului de comunicare, urmărim întotdeauna patru scopuri principale:

- să fim receptați (auziți sau citiți);
- să fim înțeleși;
- să fim acceptați;
- să provocam o reacție (o schimbare de comportament sau atitudine).

Atunci când nu reușim să atingem nici unul dintre aceste obiective, înseamnă că ceva în derularea procesului de comunicare nu funcționează corespunzător, adică ceva a interferat în transmiterea mesajelor. Orice interferează cu procesul de comunicare poartă denumirea de *bariere*, *dificultate* sau “*noise*”.

Barierele în comunicare se produc atunci când receptorul mesajului comunicat nu receptează sau interpretează greșit sensul dorit de către emițător.

Doctorul Leonard Saules, de la Grand School of Business, Universitatea Columbia, consideră că în procesul de comunicare pot interveni următoarele bariere, care alterează comunicarea, uneori generând conflicte:

1. *Barierele de limbaj* ce apar, în primul rând, datorită faptului că aceleași cuvinte au sensuri diferite pentru diferite persoane. Aceste bariere pot apărea, de asemenea, atunci când cel ce vorbește și cel care ascultă se pot deosebi ca pregătire și experiență, când starea emoțională a receptorului poate deforma ceea ce acesta aude, când ideile preconceptuate și rutina influențează receptivitatea, când există dificultăți de exprimare sau când utilizarea unor cuvinte sau expresii este confuză.
2. *Barierele de mediu* sunt reprezentate de un climat de muncă necorespunzător (de exemplu poluare fonică ridicată), de folosirea unor suporti informaționali necorespunzători sau de climatul locului de muncă care poate determina angajații să-și ascundă gândurile adevărate pentru că le este frică să spună ceea ce gândesc.
3. *Poziția emițătorului și receptorului* poate de asemenea constitui o barieră de comunicare datorită imaginii pe care o are emițătorul sau receptorul despre sine și despre interlocutor, datorită caracterizării diferite de către emițător și receptor a situației în care are loc comunicarea sau datorită sentimentelor și intențiilor cu care interlocutorii participă la comunicare.
4. *Barierele de concepție* sunt reprezentate de existența presupunerilor, acestora fiind-le caracteristice exprimarea cu stângăcie a mesajului de către emițător, lipsa de atenție în receptarea mesajului, lipsa de interes a receptorului față de mesaj, concluzii grăbite asupra mesajului, rutina în procesul de comunicare.

V. Înlăturarea barierelor de comunicare

Deși îmbracă forme diferite, constituind reale probleme în realizarea proceselor de comunicare, barierele nu sunt de neevitat, existând câteva aspecte ce trebuie luate în considerare în vederea înlăturării lor :

- planificarea comunicării ;
- determinarea precisă a scopului fiecărei comunicări ;
- alegerea momentului potrivit pentru efectuarea comunicării ;
- clasificarea ideilor înainte de comunicări ;

- folosirea unui limbaj adecvat.

Strategii generale pentru o comunicare eficientă

1. Dacă apar neînțelegeri, reformuți enunțul, nu îl repetați !

2. Clarificați cu interlocutorul intențiile din spatele enunțului dumneavoastră, având în vedere că interlocutorul s-ar putea să nu împărtășească aceeași viziune asupra realității sau același mod de a comunica un conținut !

3. Să vă așteptați la faptul că interlocutorul ar putea formula ideile altfel decât dumneavoastră !

4. Folosiți elemente de umplură (aaaa ;adică ; vreau să spun ; așa), pentru a evita pauzele lungi atunci când nu ați terminat tot ce aveți de spus !

5. Atenuați enunțurile cu efecte negative asupra interlocutorului !

6. Nu segmentați unitățile de conținut !

7. Repetați ideile importante sau dificile, asigurați-vă că mesajul a fost corect înțeles de interlocutor !

8. Semnalați interlocutorului în mod explicit atunci când urmează o parte importantă sau dificilă a mesajului dumneavoastră (« Fiți atenți acum » ; « Și acum ideea centrală a mesajului »)

9. Formulați enunțuri simple și corecte, fără balast !

Bibliografie

1. Petre, Anghel (2005), *Strategii eficiente de comunicare*, Editura EITA, Bucuresti.
2. Pânișoară, Ion-Ovidiu (2008), *Comunicarea Eficientă*, ed. a III-a, Editura Polirom, Bucuresti.
3. Șerbănescu, Andra (2007), *Cum gandesc și cum vorbesc ceilalți- Prin labirintul culturilor*, Editura Polirom, Bucuresti.

LIMBA SI LITERATURA ENGLEZA

EAST DREAMING WEST. A SHORT INTRODUCTION TO THE REPRESENTATIONS OF THE OCCIDENT IN EASTERN EUROPE (ROMANIA)

Prof. GEORGIANA-FLORENTINA ZMEU (SOARE)
Prof. ALEX DRACE-FRANCIS

The West, seen from the other side of the Continent, is less a reality and more a fiction, a mental construct, a projection of the dreams of the Other, it is a conglomerate of myths, among which those of liberalism, democracy and multiculturalism play a leading role. The Occident, understood by the Communist countries both as America and the Western Europe, is the result of an explosion of the imaginary, starting with the Renaissance. It is an assumption of freedom, it is the myth of the American way of life, of the Hollywood movies, of jeans, jazz, Charleston, Foxtrot, of the Ford and Rockefeller Foundations, famous in the East, in the interwar years.

It is a product of *homo fictor*, since fiction lies at the very basis of history, functioning as a mental construct, whose influence reverberates over civilization and man itself. It is a pattern and a symbol for *iustus*, the right, the ideal world, in the middle of *realitas*, the imperfect real world of the East. And this brutal reality of the East is denied from within, since it is perceived as malefic or ill comparing to the utopian *realitas* of the superiour West: "The denial of *realitas* is possible in the name of another *realitas*, the only difference being that the last one is confirmed and legitimated by something [considered] superiour" (Militaru 40) .So, "If Eastern Europe and the rest of the world had been reconciled with themselves, the Occident would not have existed. The Occident is the result of the lack of reconciliation of the world and of its incapacity of bearing its condition, of accepting its end, according to one's own standards. The Occident is not real through itself, it is the

fantasy of those who have endowed it with a geography and a meaning beyond its phenomenon” (Militaru 32).

The Occident functions as a bunch of stereotypes, it is enclosed within the limits of liberalism, democracy, and plurality, the latter convention developing into hermeneutics. The West is a context of no absolute meaning, of a plurality of texts, which lead to multiple valid interpretations, and to what is commonly called multiculturalism. The Western literature is categorized as being urban, while the stereotype of Eastern literature is that of being rural. The artistic taste of the West is thought to be guided by the concept of form, and since it is perceived as formal, the Occident is believed to be logical. On the other hand, the pattern is that of an Orient ignoring both form, and logics.

It seems that there is more than one Europe, there might be two or even three, if one takes into consideration *Mittleuropa*, or Central Europe, the transition zone between Western and Eastern civilization, geographically known as Poland, Czechoslovakia, Hungary, Austria, and Germany. But the space in-between the Occident and the real Orient is, probably, the mythical *Isarlâk* of Ion Barbu and I.D. Sârbu, where two types of values collide, corrupting and contaminating one another. It is a place where the Occidental ethics of the public space, of rights and responsibilities, is reversed, but not necessarily referring to the ethics of the private space, of virtues and vices: “*Isarlâk* means exactly this perverting of the public space, a violation of the public rights and liabilities, without a piety towards sacredness, vices and virtues taking their place. Anyway, *Isarlâk* – without being paradigmatic for the private space – exhibits and implies it, precisely by violating the public one. It appears as a result of a break, of a split between the two types of values.” (Militaru 213)

This split between the East and the West, this transition embodied in the subsequent myth of

Isarlâk, is related to the historic fragmentation, in 395, of the Roman Empire into the Western and the Byzantine branches. Formerly, the opposition was not between East and West, but in-between a barbarian North and a civilized South (the Mediterranean Basin). This division “was a deep fissure, separating political, social and religious structures and attitudes” (Boia 9), and it became even sharper with the Great Schism of medieval Christianity into the Eastern Orthodox Church and the Roman Catholic Church, in 1054. “The Occident as such was the result of a breach made by the Christianity in the body of the Roman Empire, and formerly, the result of a breach of the Roman civilization on the rest of the barbarian world.” (Militaru 43). Consequently, “The delimitation between East and West cannot be ascribed exclusively to Communism: the latter only enlarged an existing fissure, the result of a historical diverging evolution” (Boia 7). An Occidental pattern derived from this split, one referring to Catholicism and Latin culture, as opposed to an agrarian Slavic East. And this distinction became even deeper once with the Industrial Revolution, in the 19th century. But later on, the Spring of Nations or the Revolutions of 1848 diminished the differences between the two, by building the basis for modernization, a process that lasted in the interwar years too, at the hearth of which there lied a mechanism of copying the more developed Western civilization, by borrowing its institutions, its laws its fashion, and its culture (E. Lovinescu’s theory of synchronism). At the end of World War II, however, in 1945, the world was once again divided by an imaginary Iron Curtain, into a Liberalist West and a Communist East. And afterwards, this split was continued by the Schengen wall: “In one Europe there are two distinct Europes, separated by the Schengen wall, which continued the former Berlin Wall” (Dabija 8).

Watched from the other side of the Berlin Wall, the West became the mythical land of liberalism, and democracy. This stereotype has had such a great influence on the collective mentality that, in the first decade of the Cold War, there was a common belief that the Americans

would come to free Romania from the suffocating Communism and the brutal Red Army's troops (the phenomenon "the Americans are coming"). Consequently, several resistance groups, led by ex-officers, members of the traditional parties and ex-legionaries, withdrew into the mountains, and waited for the delivering Americans. "Graiul Sângelui", "Batalioanele Iuliu Maniu", "Sumanele Negre", the groups of Ion Dabija, Leon Şuşman, Ioan Popşa, Alexandru Maxim, Lazăr Caragea and others were caught by the Security in the first decade of the Cold War. In April 1949, one of the members of the Arnota group even declared that "the purpose of the establishment in the mountains was to resist until June, when we were told that there would be a military American intervention who would overthrow the regime, the only one who would do it because an interior intervention had no chance of success" (Barbu 48).

But since the Americans did not come, the Berlin Wall caused deeper split mentality systems, caused by the diverging experiences of the daily life, which can also be perceived at the level of "it goes without saying" facts, a permanent source of misunderstandings between the Eastern and Western civilizations.

The Normality of the West consists of a long list of "it goes without saying": it goes without saying to find food in stores, to have heat in the house when it is cold outside, to be delivered power without interruption, to have a passport, to meet whoever one likes, to believe in whatever one desires, to write and publish whatever one likes. It goes without saying to cry against the government, to watch movies from all over the world, to read any author, to wear or not a beard, to have as many children as one likes, to have, in general, individual rights, that the institutions cannot violate. None of these went without saying for the citizens of a Communist country. That was why, when by hazard or by exception, or by the arbitrary magnanimity of the Party, one or the other of the elements of the list above was contradicted by reality, or when one had heat or power in the

house, or a passport, or olives, or when a book of oneself was published, or when one did not wait for the bus more than half an hour, one had all the reasons to feel joy. (Pleșu 12–3)

So, even the Eastern reasons of joy differed from those of the West. They were minimal pleasures, such as those deriving from clandestine acquisition (buying blue jeans from underhand sellers), or negative joys caused by the satisfaction of not having a bad experience (the “it could have been worse” common saying), and prohibited joys. “Not the luxury was forbidden to us in the first place, but the normality, the quiet life, the tranquil nobility of humanity” (Pleșu 14). Consequently, if the Western citizen was glad when the abnormality of evil did not occur, the Eastern citizen was pleased when the abnormality of something good happened (Pleșu 19). Moreover, the malefic transgression of an interdiction in the West became a moral act of courage in the East, since the prohibition was perceived as not being rightful, and the State, the Party, was seen as an enemy. The prohibited joys were a sort of sabotage, a way of taking back what the regime has confiscated once it took the power. Therefore, people kept reading in the secret prohibited authors, continued to have a religious life, listened to Radio Free Europe, made jokes about the totalitarian regime, and, sometimes, did not declare their writing machines to the police.

After the fall of the Berlin Wall, the East has borrowed the popular perspectives, attitudes and images of a less utopian West, which continued its historical colonization through modern mass culture. “The circulation of values from the East has been stopped, it takes place only from the West to the East and not the other way round. If the great writers from the East were published and awarded twenty or thirty years ago (Brodsky, Pasternac, Blaga, Blandiana) more as political dissidents than as dissidents of culture, nowadays they are no longer of interest” (Dabija 9). Nowadays, the Occident as a realm of the *iustus*, of what reality should be, not of what it really is, as a counterpart to the dystopia of Communism, as a projection of the East dreaming the West is

fading away, making room for a more pessimistic *realitas*, where the myth of liberalism has long ago passed its peak.

Works Cited

Barbu, Bogdan. *Vin americanii! Prezența simbolică a Statelor Unite în România Războiului Rece: 1945–1971*. București: Humanitas, 2006. Print.

Boia, Lucian. *Occidentul. O interpretare istorică*. Trans. Emanoil Marcu. București: Humanitas, 2007. Print.

Dabija, Nicolae. *La Est de Vest*, vol. IV. Craiova: Fundația “Scrisul Românesc”, 2001. Print.

Militaru, Ion. *Meditații despre Occident*. București: Editura Academiei Române, 2005. Print.

Pleșu, Andrei. *Despre bucurie în Est și în Vest și alte eseuri*. București: Humanitas, 2006. Print.

ISTORIE

STIATI CA...

Prof. LAURENTIU PAUL CONSTANTINESCU

Imparatul roman Tiberius le-a impus germanilor cuceriti sa-si plateasca tributul in sfecla rosie, aceasta fiind considerata o leguma de lux cu multiple calitati curative care nu trebuia sa lipseasca de pe mesele cetatenilor de la Roma.

Ziua Națională a României a fost serbată pentru prima dată pe data de 1 Decembrie în anul 1990. Această dată a fost aleasă în cinstea Marii Uniri a Principatelor Române.

Înainte de 1990, în regimul comunist, din 1947 până în 1989, Ziua Națională a României era serbată pe 23 August, în cinstea eliberării țării de sub ocupația fascistă.

Înainte și de regimul comunist, din 1867 și până în 1947, Ziua Națională a României era serbată pe 10 mai, ziua venirii în țară a Regelui Carol I.

La 1 decembrie 1918, Adunarea Națională de la Alba Iulia, a adoptat o Rezoluție care consfințea unirea românilor din Transilvania și Banat cu România.

Anterior acestei date, la 27 martie 1918, Basarabia, prin votul Adunării Sfatului Țării, și la 28 noiembrie 1918, Bucovina, prin hotărârea Congresului general al Bucovinei, proclamaseră unirea cu Regatul României.

Granițele definitive ale României Mari au fost stabilite și ratificate abia în anul 1920.

În Sighișoara s-a născut Vlad Țepeș, domnitor al Țării Românești?

Cea mai mare inundație a Bucureștiului a avut loc în martie 1865, când apele revărsate au ajuns și la nivelul de trei metri. Ambele maluri ale Dâmboviței, de la intrarea în București și până la ieșire, și în special cartierul Grozăvești, au fost atunci acoperite de ape care atingeau și 3 metri. După acest eveniment se votează legea prin care morile și zăgazarile care blocau firul apelor să fie desființate, pentru a nu se mai repeta catastrofa, însă fără mare succes. În 1892, Dâmbovița se revărsă din nou, de această dată Grozăvești, Căramidari și Cotroceni fiind acoperite de apă; Grădina Botanică a fost atunci distrusă în totalitate, mai puțin zona mai înaltă, cea dinspre Palatul Cotroceni.

Bătălia de pe Somme din 1916 a fost cea mai lungă și mai sângeroasă din Primul Război Mondial. Au murit în această bătălie mai mult de un milion de morți de ambele părți. (peste 400.000 de britanici și 200.000 de francezi față de 400.000 de germani de cealaltă parte). Britanicii și francezii au luptat împotriva forțelor germane, pe un front de 40 km, pe râul Somme, în nordul Franței, încercând să străpungă frontul. Scopul a fost ca germanii să aducă trupe de la Verdun pentru a reduce pierderile de trupe de pe acel front. Pierderile de pe Somme au fost în final superioare celor de la Verdun și în linii mari luptele s-au terminat cam pe aceleași poziții de pe care au început. La ororile acestei bătălii sângeroase a participat și viitorul lider nazist, Adolf Hitler... Și cum ziua bună (proastă) se cunoaște de dimineață - atacul de început al acestei bătălii, cel al trupelor britanice, s-a terminat doar în prima zi cu mai mult de 50.000 morți și răniți.

În ziua de azi este ceva jignitor să arăți cuiva degetul mijlociu. Dar acum sute de ani gestul avea alta semnificație. Înaintea bataliei de la Agincourt din 1415, francezii, anticipând victoria lor asupra Angliei, au decis să le taie degetul mijlociu tuturor soldaților luați prizonieri. Asta pentru că fără degetul mijlociu le va fi imposibil să mai traga cu arcul și astfel să mai ia parte la vreo luptă pe viitor. Insa francezii au pierdut acea batalie iar soldatii englezi ii batjocoreau aratandu-le degetul mijlociu, pe care acestia intentionasera sa li-l taie.

Premiul anual Ig Nobel, care se acorda celor mai absurde cercetari stiintifice, a fost castigat anul acesta de un domn care a inventat un ceas desteptator ce fugе si se ascunde de tine pentru a te obliga sa te scolі din pat... de un grup de cercetatori care au studiat daca oamenii inoata mai repede in sirop decat in apa... de un savant englez care a analizat activitatea cerebrala a lacustelor in timp ce se uitau la Razboiul Stelelor...

STIINTE

BIOCOMBUSTIBILI – OBISNUITI IN SURSE REGENERABILE

**Dr. ing. prof. CRISTIANA-GABRIELA
POPESCU UNGUREANU**

Principalele tipuri de biocarburanti sunt:

- biodiesel,
- bioetanol,
- biogaz,
- biometanol,
- biocarburanti sintetici.

Biocombustibilii sunt necesari datorită impunerii următoarelor cerințe:

- diminuarea emisiilor de gaze cu efect de seră (GHG);
- reducerea importurilor de produse petroliere;
- diversificarea resurselor energetice utilizate;
- utilizarea potentialului national de resurse bioenergetice;
- sporirea nivelului de eficiență energetică a carburantilor;
- folosirea deșeurilor agricole, alimentare, forestiere, orășenesti si comunale.

Un obiectiv prioritar, cu privire la producerea și utilizarea biocarburantilor, îl constituie impactul asupra mediului pe întregul ciclu de viață - producere, utilizare și gestionare a deșeurilor, care contribuie la reducerea poluării.

Unul dintre scopurile principale, îl constituie extinderea gamei de plante energetice cultivate în țară, în acord cu condițiile pedoclimatice. Corespunzător naturii plantelor, se impune creșterea și dezvoltarea tehnologiilor de producție a biocarburantilor.

Diversificarea plantelor energetice în concordanță cu condițiile de teren și climă conduce la utilizarea capacității potentialului agricol existent în zonele rurale. În acest fel, se creează ocuparea forței de muncă, mai ales, în zonele mai puțin dezvoltate.

Standardele europene privind emisiile poluante ale autovehiculelor stabilesc norme cu privire la emisiile de gaze toxice; de exemplu, pentru azotați (NO_x), în mg/km, Norma Euro III (anul 2000) prevede cantitatea de 500 mg/km; Norma Euro IV (2005) prevede o normă redusă la jumătate, de 250 mg/km, numai după 5 ani; iar pentru anul 2009, este propusă Norma Euro V, care limitează emisiile de NO_x la 200 mg/km; reduceri accentuate sunt prevăzute și pentru monoxidul de carbon (CO), HC + NO_x și PM, în mg/km.

Pentru emisiile de dioxid de carbon (CO_2), componentă principală a gazelor toxice, care provoacă încălzirea globală, în Protocolul încheiat la Kyoto, din anul 1997, se prevăd reduceri accentuate, în procente, pentru traficul cu vehicule - terestre, subterane, aeriene, pe sau sub apă - se prevede o reducere de 13,1%.

RECOMANDĂRI SI DIRECTIVE U.E.

Uniunea Europeană a emis mai multe reglementări tehnice - directive, rezolutii, raport special, recomandări, comunicate.

Productia de biocarburanti în Uniunea Europeană a avut o crestere ascendentă; față de anul 1998, luat ca an de bază, productia a crescut de 12 ori - de la 0,4 Mt la 4,9 Mt (vezi fig. 1).

Cu privire la cererea de biodiesel si bioetanol, se remarcă că necesarul de biodiesel este mai mare față de cel al bioetanolului; față de anul 2000, cererea de biodiesel este mai mare cu 4,5% în anul 2010 si cu 9,5% față de anul 2020; corespunzător, la bioetanol, în anul 2010 cererea este cu 1,4% mai mare, în anul 2020 va fi de 7,8% (vezi tabelul).

Tabel. Cererea de diocombustibil

Nr. crt.	Biocombustibil	Anul		
		2000	2010	2020
1.	BIODIESEL	An de referință	4,5%	9,5%
2.	BIOETANOL		1,4%	7,8%

BIOCOMBUSTIBILI ÎN TARA NOASTRĂ

Primele cercetări privind producerea si utilizarea biocarburantilor au fost initiate în anul 1984.

Cercetarea românească în domeniul producerii ti utilizării biocarburantilor este una dintre cele mai dezvoltate din Europa de Est.

Producerea si utilizarea eficientă a energiei, în general, si a biocombustibililor, în tara noastră, în special, este reglementată atât prin legi si hotărâri proprii, cât si prin reglementări ale Uniunii Europene. Companiile care produc si comercializează motorina si benzina sunt obligate să amestece carburantii minerali - motorină si benzină - cu biocarburanti - biodiesel si bioetanol (fig. 2).

Motorina trebuie să contină un volum de biocombustibil de 4% - începând cu 1 iulie 2008.

Benzina trebuie să contină minim 4% biocarburanti - începând cu anul 2010.

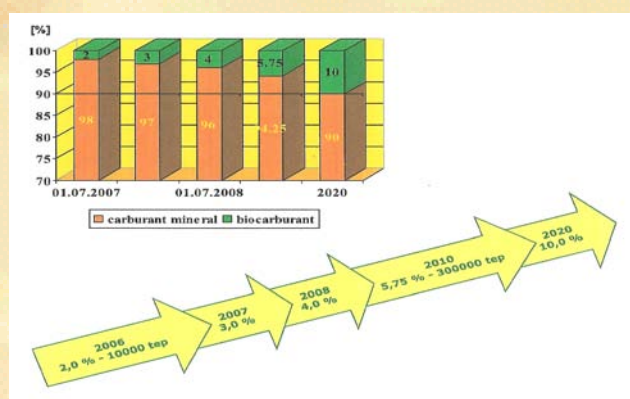

Fig. 2. Pondere biocarburanti în total carburanti:

■ - carburant mineral, ■ - biocombustibil

BIBLIOGRAFIE

- [1] I. Bărdescu, Amelitta Legendi, G. Ionescu „Biodiesel – carburant regenerabil folosit în transporturi”, Articole publicate de 3 reviste: Tehnologia Inovativă nr. 1-2/2008, ISSN 0573-7419; Monitorul AROTEM, nr. 3 /2008, ISSN 1582-0335; Tehnică și Tehnologie – T&T, nr. 4/2009, ISSN 1453-8423.
- [2] N. Bataga, N. Burnete, s.a.. „Combustibili, lubrifianți și materiale speciale pentru automobile. Economicitate și poluare”, 316 pag., Editura Alma Mater, Cluj-Napoca, 2003, ISBN 973-8397-37-5.
- [3] M. Feidt „Energetique-Concepts et Applications”, Dunod Paris, 2006.
- [4] Cecilia Roman, M. Roman, ș. a. „Biocombustibili, în context european și țîonal”, Articol, www.fabricadebani.ro
- [5] * * * <http://www.greenchemistry.uml.edu>

PTOLEMEU

Prof. MARIANA VOICU

Ptolemeu (gr.: Κλαύδιος Πτολεμαῖος, Klaudios Ptolemaios, lat.: Claudius Ptolomaeus) (*ca.87d.Hr. probabil în Ptolemais Hermii - †ca.165 d.Hr. în Alexandria) a fost un astronom, matematician și geograf grec din epoca helenistică tardivă în timpul

stăpînirii romane a Egiptului, ale cărui teorii au dominat știința pînă în secolul al XVI-lea (vezi: Sistemul ptolemeic). Din vechile izvoare istorice, rezultă că Ptolemeu a petrecut cea mai mare parte a vieții în Alexandria, unde și-a desfășurat activitatea științifică. A murit în jur de 165 d.Hr., probabil în Canopus, un cartier din Alexandria.

Astronomie

Ptolemeu a scris în limba greacă "*Mathematike Syntaxis*" ("Tratat de Matematică"), mai târziu opera sa fundamentală "*Megiste Syntaxis*" ("Marele Tratat"), care a fost la început transmisă posterității prin intermediul unei traduceri în limba arabă, cu titlul "*al-Majisti*", devenit în limba latină "*Almagesti*". Acest tratat a constituit lucrarea de bază a astronomiei în timpul evului mediu și cuprindea, pe lângă un catalog al stelelor cunoscute, o expunere amănunțită a reprezentării geocentrice a universului, prezentă deja într-o formă mai simplă în lucrările lui Hipparchos din Niceea, ceea ce numim astăzi Sistemul ptolemeic. Ptolemeu respinge astfel ideea unui univers heliocentric, expusă în lucrările lui Aristarchos din Samos și Seleukos din Seleukia, care abia 1300 de ani mai târziu avea să fie recunoscută prin contribuțiile lui Nicolai Copernic, Johannes Kepler și Galileo Galilei.

Conform lui Ptolemeu, pământul stă fix în centrul universului. Toate celelalte corpuri cerești (luna, soarele, planetele, stelele) se mișcă pe traiectorii perfect **circulare** în jurul acestui corp central. Pentru a pune de acord acest sistem cu observațiile astronomice, a fost necesară reprezentarea altor cercuri suplimentare fiecărei orbite în parte, denumite *epicicluri*, ajungându-se la ca. 80 asemenea orbite, reprezentare care intra în conflict cu datele matematice. Copernic a recunoscut această contradicție, fapt care l-a dus la o reprezentare heliocentrică, în care planetele se învârtesc în jurul soarelui, dar tot pe orbite circulare. A fost meritul lui Johannes Kepler, care, confruntând datele de observație cu calculul matematic, a descoperit forma **eliptică** a orbitelor planetelor în jurul soarelui.

Alte domenii de activitate

În domeniul matematicii, Ptolemeu a contribuit la dezvoltarea trigonometriei, ceea ce i-a permis construirea unor *Astrolabii* (instrumente astrono-geodezice) și a ceasurilor solare. De o importanță istorică deosebită este lucrarea sa "*Geographia*", în care Ptolemeu folosește o rețea asemănătoare paralelelor și meridianelor, care a servit multe secole în orientarea pe hărți. Tot lui Ptolemeu i se datorează unele denumiri geografice, de exemplu Alouion pentru Marea Britanie. Lui Ptolemeu i se mai datorează lucrarea "*Harmonik*" de teorie a muzicii, bazată sistemul pitagoreic al numerelor. În optică ("*Optik*") descrie unele proprietăți ale luminii, în special reflexia, refracția și explicația culorilor. Lucrarea de filozofie, "*Peri kriteriou kai gemonikou*" (lat.: *De iudicandi facultate et animi principatu*, "Despre adevăr și motivele oamenilor") este un amestec al concepțiilor neoplatoniciene cu morala stoică.

Cercetări recente au arătat că multe din datele furnizate de Ptolemeu erau fie fictive, fie falsificate în așa fel, ca să corespundă concluziilor sale, fapt remarcat deja de Jean Delambre în 1817 și confirmat întru totul în 1985 de astronomul englez R.R. Newton. La aceeași concluzie ajunge și B.L. van der Waerden în cartea sa "*Die Astronomie der Griechen*" ("Astronomia la Greci"), apărută în 1988.

DE CE REABILITARE TERMICĂ?

Prof.ing. FELICIA UCIU

Pe perioada iernii, **mare parte din căldura unui apartament se pierde** din cauza gradului redus de izolare termică, deși locatarii o plătesc.

Un apartament cu 2 camere dintr-un bloc din România consumă de două ori mai multă energie termică decât un apartament din alte țări europene. Acest lucru duce la facturi mari la întreținere.

CE PUTEM FACE?

- Să izolăm termic pereții exteriori, acoperișul (terasă / șarpantă) și planșeul peste subsol.
- Să utilizăm ferestre și uși exterioare cât mai performante din punct de vedere termic (tâmplărie și

vitraje cu coeficienți de transfer termic cât mai mici și prevăzute cu dispozitive de protecție solară).

- Să asigurăm aerisirea controlată a locuinței (numai când și cât trebuie).
- Să utilizăm sisteme de încălzire cu randament ridicat și posibilități de reglaj.
- Să folosim energia solară într-o măsură cât mai mare.
- **Reabilitarea termică a blocului în care locuiți va reduce factura de întreținere pe perioada iernii cu până la 40%.**
- Pe timp de vară, locuințele izolate asigură confortul termic fără cheltuieli suplimentare pentru aerul condiționat.
- Reabilitarea termică duce la dispariția **fenomenului de igrasie**.
- Reabilitarea termică presupune și refacerea fațadelor blocurilor. În prezent elementele de construcții ale fațadelor sunt în cele mai multe cazuri deteriorate și cu potențial risc de prăbușire. În urma reabilitării, mediul în care trăim se va înfrumuseța considerabil.

Avantajele comunității ca urmare a reabilitării termice a blocurilor de locuințe sunt:

- reducerea cheltuielilor cu combustibilii; banii economisiți vor fi folosiți pentru alte proiecte locale importante;
  - crearea de noi locuri de muncă în domeniul construcțiilor;
  - protejarea mediului prin reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră;
  - schimbarea aspectului blocurilor de locuințe și implicit al localităților.
- Ce presupune reabilitarea termică?

Reabilitarea termică a blocurilor de locuințe presupune:

- izolarea termică a pereților exteriori;
- înlocuirea ferestrelor și a ușilor exterioare existente, inclusiv tâmplăria aferentă accesului în blocul de locuințe, cu tâmplărie performantă energetic;
- termo-hidroizolarea terasei/termoizolarea planșeului peste ultimul nivel în cazul existenței șarpantei;
- izolarea termică a planșeului peste subsol, în cazul în care prin proiectarea blocului sunt prevăzute apartamente la parter;
- lucrări de refacere a finisajelor anvelopei;

Nu vă aruncați banii pe fereastră!

O fereastră lăsată întredeschisă ore în șir va aduce aer proaspăt în încăpere, dar și o factură ridicată la energie. Aerisiți mai des pentru o perioadă scurtă de timp și cu fereastra larg deschisă. În tot acest timp, poziționați robinetul cu termostat de la radiator la un nivel scăzut de consum.

Nu blocați căldura!

Corpurile de încălzit descoperite nu sunt întotdeauna o priveliște frumoasă, dar în mod normal aceasta este cea mai bună garanție pentru o propagare nestingherită a căldurii în încăpere. Perdelele lungi, piesele de mobilier plasate îndreptul radiatoarelor și suportul de uscat pentru prosoape sau lenjerie montat la radiator pot “înghiți” până la 20% din căldură.

Nu lăsați căldura să se piardă!

În timpul nopții, aveți grijă ca jaluzelele și perdelele să nu acopere sursele de căldură. Astfel veți reduce pierderile de căldură. Izolați nișele corpurilor de încălzit și puneți în spatele caloriferului o folie argintie reflectorizantă. Veți economisi până la 4% din costurile de încălzire.

Un dispozitiv modern de reglare a căldurii reglează și costurile dumneavoastră pentru încălzire! Utilizarea unui dispozitiv modern de reglare a căldurii cu robinet cu termostat, cu scădere automată a temperaturii pe timpul nopții, nu este costisitoare și vă ajută să economisiți mulți bani și energie.

În timp ce gătiți, reglați flacăra aragazului la nivelul economic!

Când oala de gătit și ochiul aragazului se potrivesc ca diametru, căldura este folosită în mod optim. Vasele de gătit cu fundul plat și un capac care se fixează bine economisesc energie.

Nu folosiți mult lichid pentru a fierbe într-o oală cu capac. Pentru un timp de fierbere îndelungat folosiți o oală de gătit rapidă. Cuptorul și frigiderul / congelatorul nu trebuie să se afle în vecinătate! Din cauza căldurii emenate de cuptor, frigiderul consumă mai multă energie. Congelați doar mâncarea bine răcită!

Mai multă lumină cu mai puțină energie!

Noile lămpi de iluminat economice consumă cu aprox. 80 % mai puțin curent decât lămpile cu bec de până acum și au o durată de viață de 6 ori mai mare. În plus, nu produc căldură excesivă pe timpul verii.

“Duș în loc de baie” -deviza celui care economisește energie!”

Știați că pentru a face baie costurile de încălzire sunt de aproape 4 ori mai mari decât cele pentru un duș? Puteți reduce din costurile pentru energie și apă, dacă înlocuiți în mod consecvent băile prin dușuri. Poate fi un mod bun de a obține bani suplimentari, nu credeți?

Căutați informații despre aparatele care economisesc energie și apă!

Noile aparate casnice oferă adesea consum redus de energie și apă față de predecesoarele lor.

O mașină de cafea vă poate livra lichidul fierbinte dătător de voie bună, mai economic și mai comod decât tradiționalul ibric.

Și alte aparate, precum fierbătorul de ouă sau prăjitorul de pâine, sunt în general aparate care economisesc energie.

INTELIGENȚA EMOTIONALĂ

Consilier **GENA UNGUREANU**

Inteligența Emoțională este formată din 4 elemente:

- * Înțelegerea mai bună a propriilor emoții
- * Gestionarea eficientă a propriilor emoții și creșterea semnificativă a calității vieții
- * Înțelegerea mai bună a celor din jur și o conviețuire cu un grad de confort ridicat
- * Crearea de relații mai bune la toate nivelurile cu cei din jur și creșterea productivității și a imaginii personale

Conform cercetărilor statistice, competența emoțională este de două ori mai importantă decât abilitățile tehnice sau intelectuale. Dezvoltarea inteligenței emoționale reprezintă înțelegerea și gestionarea emoțiilor pentru a crea relații armonioase cu cei din jur.

Componente ale Inteligenței Emoționale

Auto-Conștientizarea

- * Determinarea punctelor forte și a limitărilor;
- * Conștientizarea emoțiilor și a efectelor acestora asupra comportamentului, precum și impactul lor asupra celorlalți;
- * Analiza comportamentului dintr-o perspectivă introspectivă.

Managementul Emoțiilor

- * Obținerea abilităților de a face față în mod eficient stresului și frustrării;
- * Să fii flexibil și să dorești să te adaptezi la schimbare.

Imagina proprie și Auto-motivarea

- * Dezvoltarea unui simț de autoevaluare și încrederea în abilitățile de a face față cererilor;
- * Motivarea prin factori interni precum nevoia de realizare și nevoia de dezvoltare personală.

Abilități sociale

- * Ascultare activă;
- * Intrare în raport cu ceea ce simt ceilalți;
- * Prevenirea unei influențe negative a factorilor emoționali asupra capacității de ascultare;
- * Asertivitate;
- * Gestionarea conflictelor.

Beneficiile Inteligenței Emoționale

- * Performanțe mărite
- * Motivație îmbunătățită
- * Inovație sporită
- * Încredere
- * Leadership și management eficient
- * Munca în echipă excelentă

Originile conceptului de „Inteligență Emoțională”

Termenul „intelență emoțională” a fost folosit pentru prima dată într-un articol din anul 1990 de către psihologii, Peter Salovey și John Mayer. Cu toate că acest termen este relativ nou, componentele conceptului “intelență emoțională” pot fi datate până la arhicunoscuta afirmație a lui Socrate (470 – 399 î.Hr) „Cunoaște-te pe tine însuși”. În Biblie, atât în Vechiul cât și în Noul Testament „Nu fă altuia ce ție nu-ți place” și „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși” pot fi văzute ca elemente de Inteligență Emoțională.

În 1983 Howard Gardner a introdus conceptul de ”Inteligențe Multiple”. El argumenta că există nu doar un singur tip de intelență ca și cea măsurată prin teste și dezvoltată în cadrul școlar, ci multiple tipuri de intelențe. El a inventat sintagma : „Nu întrebați, cât de deștepti sunteți, ci cum sunteți intelenți”. Gardner a identificat 7 tipuri de intelențe diferite de abilitățile comunicative și matematice uzuale. Printre acestea, el a inclus și două abilități personale: auto-conștientizarea stărilor interioare și interactivitatea socială eficientă.

Cele 7 tipuri de intelențe ale lui Gardner sunt:

- * Inteligența Matematică–Logică
- * Inteligența Interpersonală
- * Inteligența Spațială
- * Inteligența Ritmic–Muzicală
- * Inteligența Intrapersonală
- * Inteligența Kinestetică
- * Inteligența Lingvistic–Verbală.

De la început poate fi observat că inter-personalul și intra-personalul sunt vazute ca două intelențe separate și corespund cu definiția de Inteligență Emoțională.

Legatura dintre Inteligența Emoțională și IQ?

Mulți ani au existat dispute între cei care susțin diverse teorii și factori ca fiind în legătură cu coeficientul IQ. Principalele dileme le-au reprezentat întrebările: „Este cineva innascut cu un anumit IQ și nimic nu poate modifica asta sau este IQ-ul o abilitate care poate fi învățată si antrenată?” și „De ce anumite persoane intelențe au performanțe scăzute și de ce anumite persoane slab pregătite au performanțe mărite?”. Nu sunt deocamdată răspunsuri clare, dar în general este acceptat faptul că există un numar mare de factori de interferență, precum stresul și

aptitudinile și imaginea de sine care pot influența performanțele și care au o influență și mai mare asupra succesului comparativ cu abilitățile înnăscute. În prezent, problema este legată nu de cât de mult ai sau de unde provine ceea ce ai, ci ce poți face cu ce ai. Într-un mod asemănător se pune problema și în cazul Inteligenței Emoționale. Decât să se măsoare anumiți coeficienți, este mai util să se identifice factorii care împiedică folosirea optimă a aptitudinilor care există și de a învăța cum să se folosească acești factori eficient. Inteligența Emoțională nu are limite; oricine e pregătit și dorește poate să-și îmbunătățească nivelul de Inteligență Emoțională.

A deveni mai Inteligent Emoțional implică următoarele presupoziii:

Fiecare experiență implică o reacție emoțională, iar pentru a trata mai eficient emoțiile, o persoană trebuie:

- * Să remarce emoțiile
- * Să simtă emoțiile
- * Să sesizeze ce anumite transmite emoția
- * Să dezvolte și să urmărească un nou fir al acțiunii.

Practicând cele de mai sus cu regularitate și sârguință se poate îmbunătăți nivelul de Inteligență Emoțională. Până recent activitățile și procesele mentale au fost apreciate mai sus de cele emoționale. În realitate ambele au o importanță egală. Inteligența Emoțională stabilește importanța emoțiilor în viața de zi cu zi.

ARTA

ORIGAMI

Prof. MIHAELA LEBADA

Origami (din japoneză- hârtie pliată) constituie arta plierii hârtiei colorate în modele de creaturi vii, obiecte neînsuflețite sau forme decorative abstracte.

Lumea artelor tradiționale japoneze a reprezentat întotdeauna pentru occidentali o fascinație, iar discipline precum ikebana – arta aranjării florilor, chanoyu – ceremonia ceaiului, origami – arta plierii hârtiei și multe altele au simbolizat elemente ale frumuseții și perfecțiunii japoneze.

Formele care pot fi realizate prin această artă sunt legate de imaginația celui care pliază hârtia, dar există și categorii de forme tradiționale care includ flora și fauna. Artă origami din zilele noastre acoperă o zonă largă de forme, de la ceasuri cu cuc și dragoni, până la forme simple care exprimă mai degrabă spiritul decât forma unei imagini:

Există multe stiluri de origami, acestea pornind de la cele mai simple compoziții până la compoziții extraordinar de complexe, alcătuite din mai multe unități origami pentru a forma un poliedru, precum și reprezentări formate din două sau mai multe coli de hârtie. Cu toate aceste multe forme de abordare, cele mai simple forme de origami sunt modelele formate dintr-un pătrat de hârtie, fără a utiliza lipiciul. Se pot folosi diferite feluri de hârtie, de la cea subțire la cea groasă, precum și hârtia velină a revistelor sau hârtia de împachetat.

Pe lângă valoarea estetică, arta origami mai are, în viața cotidiană, și una utilitară în vestimentație (broșe, ornamente de păr) și decorarea interioarelor (lămpi, bibelouri, abajururi). Uneori îndemânarea meșteșugului origami produce cupe, farfurii, cutii de diferite forme, șervețele

ornamentale. Dar, nu trebuie să uităm că formele tradiționale ale acestei arte sunt modelele de cocori, broaște, berze, baloane și corăbii. Fiecare regiune din Japonia și-a dezvoltat tehnica sa proprie de prelucrare a hârtiei, de unde și multe întrebări pe care le avea hârtia: din hârtie se confecționau paravane, pereți despărțitori glisanți, lanterne, batiste, evantaie. Prelucrată pentru a deveni translucidă, hârtia ținea loc de geam, garderobe, umbrele, mantale impermeabile, perne, tapete, ambalaje rezistente și frânghii. Deci, hârtia a fost rapid integrată în cultura japoneză, devenind un material indispensabil vieții de zi cu zi. Tehnica de fabricare a hârtiei a produs schimbări majore în producția manufacturieră japoneză, dând naștere unui nou gen de hârtie, numită washi, care a fost folosită și în arta origami.

Arta origami a fost introdusă în Europa în secolul al XII-lea, primind cu timpul o formă distinctă de cea tradițională japoneză. Dar, la început, această artă nu a fost primită cu același entuziasm cu care au îmbrățișat-o japonezii.

Azi, măștrii origami pot fi găsiți în multe țări, iar noile tehnici și modele pe care aceștia le inventează stau la baza unor modele origami remarcabile. Astfel dacă în trecut a realiza din hârtie o insectă cu corpul segmentat și multe picioare era dificil, azi se realizează insecte care să aparțină unor anumite specii, cu o anatomie corectă. Pe lângă multe alte tehnici de pliere a hârtiei, este de amintit cea inventată de Akira Yoshizawa, numită "plierea la umed", în care modelele origami sunt realizate dintr-o hârtie groasă umezită. Această tehnică îi dă posibilitatea artistului origami să incrusteze pe suprafața hârtiei diferite motive.

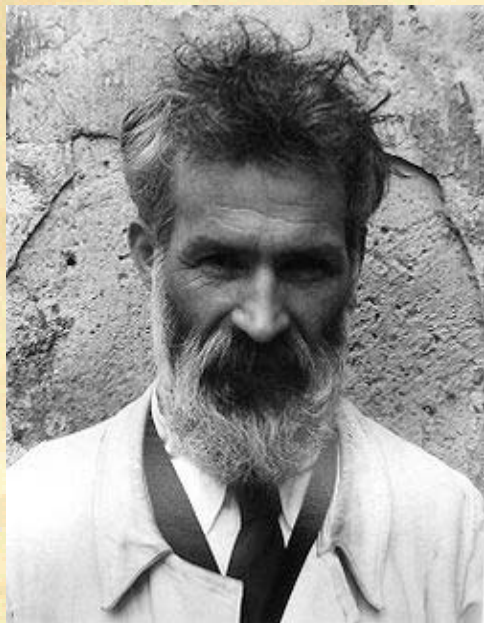
În România, arta plierii hârtiei este încă considerată a face parte doar din segmentul disciplinelor pedagogice care dezvoltă îndemânarea, uitându-se, poate din ignoranță, de latura spirituală pe care această artă o are în țara ei de origine, Japonia.

Obiectul din hârtie, spre deosebire de cel din piatră, este perisabil. El nu poate sluji eternității. Viața hârtiei cu forma ce o îmbracă este pasageră, creează doar un moment de bucurie estetică, dincolo de care se păstrează doar memoria esențelor. Așadar, ceea ce pierde în durată arta plierii hârtiei câștigă în acuitatea trăirii estetice.

ANIVERSAREA LUI CONSTANTIN BRANCUSI
(1876-1957)

ADMINISTRATOR BIBLIOTECĂ ELENA SAMOILĂ

Constantin Brâncuși (n. 19 februarie 1876, Hobița, Gorj — d. 16 martie 1957, Paris) a fost un sculptor român cu contribuții covârșitoare la înnoirea limbajului și viziunii plastice în sculptura contemporană. Constantin Brâncuși a fost ales postum membru al Academiei Române. Francezii îi pronunță numele **Brancusi**.

Născut în data de 19 februarie 1876, Constantin este al cincilea copil al lui Nicolae și Maria Brâncuși. Prima clasă primară o face la Peștișani, apoi continuă școala la Brădiceni. Copilăria este marcată de dese plecări de acasă și ani lungi de ucenicie în ateliere de boiangerie, prăvălii și birturi.

După ce a urmat Școala de Arte și Meserii în Craiova (1894 - 1898) vine la București unde absolvă Școala de Belle-Arte în 1902. În timpul studenției, chiar în primul an, în 1898, lucrarea sa *Bustul lui Vitellius* obține "mențiune onorabilă", *Cap al lui Laocoon* din 1900 obține medalia de bronz, iar *Studiu* din 1901, câștigă medalia de argint. Timp de doi ani, între 1900 și 1902, cu ajutorul doctorului Dimitrie Gerota, realizează *Ecorșeu*, un studiu pentru reprezentarea corpului omenesc, lucrare căreia i se atribuie o medalie de bronz. Precizia detaliilor acestei lucrări va face ca *Ecorșeu* să fie folosit în școlile românești de medicină, după ce se vor face câteva copii, iar Marcel Duchamp va include fotografia *Ecorșeu* în expoziția pe care o va organiza la sfârșitul anului 1933 la Galeria Brummer din New York City.

Carol Davila - Sculptură de Constantin Brâncuși din 1903, expusă din 1912 în curtea Spitalului Militar Central din București

În 1903, primește prima comandă a unui monument public, bustul generalului medic Carol Davila, care va fi instalat la Spitalul Militar din București și reprezintă singurul monument public al lui Brâncuși din București. Pleacă în 1904 la studii la München, dar după șase luni o pornește pe jos prin Bavaria, Elveția până la Langres, în Franța, de unde ia trenul până la Paris. În 1905 reușește la concursul de admitere la prestigioasa *École Nationale Supérieure des Beaux-Arts*, unde lucrează în atelierul lui Antonin Mercié până în 1906 când, atingând limita de vârstă, părăsește școala. Refuză să lucreze ca practician în atelierul lui Auguste Rodin, rostind cuvintele devenite celebre, "Rien ne pousse à l'ombre des grands arbres" (*La umbra marilor copaci nu crește nimic*).

Expune pentru prima dată la *Société Nationale des Beaux-Arts* și la *Salon d'Automne* din Paris în 1906. Creează în 1907 prima versiune a *Sărutului*, temă pe care o va relua sub diferite forme până în 1940, culminând cu Poarta Sărutului parte a Ansamblul Monumental din Târgu-Jiu. În 1907 închiriaza un atelier în Rue de Montparnasse și intră în contact cu avantgarda artistică pariziană, împrietenându-se cu Guillaume Apollinaire, Fernand Léger, Amedeo Modigliani, Marcel Duchamp. Va începe lucrul la *Rugăciunea*, o comandă pentru un monument funerar ce va fi expusă în Cimitirul „Dumbrava” de la Buzău. În 1909 revine pentru scurt timp în România și participă la "Expoziția oficială de pictură, sculptură și arhitectură". Juriul Expoziției, prezidat de Spiru Haret acordă premiul II *ex aequo* lui Brâncuși, Paciurea, Steriadi, Petrașcu, Theodorescu-Sion. Colectorul de artă Anastase Simu îi cumpără sculptura *Somnul* iar bustul în ghips al pictorului Nicolae Dărăscu este achiziționat de Ministerul Instrucțiunii Publice.

Până în 1914, participă cu regularitate la expoziții colective din Paris și București, inaugurând ciclurile Păsări Măiestre, Muza adormită, Domnișoara Pogany. În 1914, Brâncuși deschide prima expoziție în Statele Unite ale Americii la *Photo Secession Gallery* din New York City, care provoacă o enormă senzație. Colectorul american John Quinn îi cumpără mai multe sculpturi, asigurându-i o existență materială prielnică creației artistice.

În același an, ministrul de interne al României respinge proiectul monumentului lui Spiru Haret comandat cu un an înainte. Brâncuși va păstra lucrarea în atelier și o va intitula *Fântâna lui Narcis*.

În 1915, începe să execute primele lucrări în lemn: *2 Cariatide*, *Fiul risipitor* etc. La Paris, în 1919, apare volumul „La Roumanie en images” cu cinci reproduceri după lucrări ale lui Brâncuși. Un an mai târziu, participă la expoziția grupării „La Section d'Or” în Franța, la expoziția grupării „Arta română” la invitația lui Camil Resso în România, la „Festivalul Dada”, unde semnează manifestul intitulat *Contre Cubisme, contre Dadaïsme*. În revista *Little Review* din New York, apare, în 1921, primul studiu de amploare cu 24 de reproduceri din opera lui Brâncuși, semnat de poetul american Ezra Pound. De altfel, sculptorul avea să realizeze ulterior un celebru portret al acestuia. Participă la o mișcare de protest contra lui André Breton și în apărarea lui Tristan Tzara. La 30 noiembrie 1924, expune la Prima expoziție internațională a grupării "Contemporanul" din București. Doi ani mai târziu, la Wildenstein Galleries, din New York, se deschide cea de-a doua expoziție personală a sa.

Până în 1940, activitatea creatoare a lui Brâncuși se desfășoară în toată amploarea ei. Operele sale de seamă din ciclul *Pasărea în văzduh*, ciclul *Ovoidului* precum și sculpturile în lemn datează din această perioadă. În același timp, Brâncuși participă la cele mai importante expoziții colective de sculptură din Statele Unite ale Americii, Franța, Elveția, Olanda, Anglia.

În atelierul său din *Impasse Ronsin*, în inima Parisului, Brâncuși și-a creat o lume a lui, cu un cadru și o atmosferă românească. Muzeul Național de Artă Modernă din Paris (*Centre Pompidou*) are un număr important de lucrări ale lui Brâncuși, lăsate prin testament moștenire României, dar acceptate cu bucurie de Franța, împreună cu tot ce se afla în atelierul său, după refuzul guvernului comunist al României anilor 1950 de a accepta lucrările lui Brâncuși după moartea sculptorului.

În România, în epoca realismului socialist, Brâncuși a fost contestat ca unul din reprezentanții *formalismului burghez cosmopolit*. Totuși, în decembrie 1956, la Muzeul de Artă al Republicii din București s-a deschis prima expoziție personală Brâncuși din Europa. Abia în 1964 Brâncuși a fost „redescoperit” în România ca un geniu național și, în consecință, ansamblul monumental de la Târgu-Jiu cu *Coloana (recunoștinței) fără sfârșit*, Masa tăcerii și Poarta sărutului a putut fi amenajat și îngrijit, după ce fusese lăsat în paragină un sfert de veac și fusese foarte aproape de a fi fost dărâmat.

Constantin Brancusi este unul dintre cei mai mari creatori ai tuturor timpurilor, un artist genial, fiind unul dintre cei mai mari sculptori ai lumii. Prin creațiile sale s-a făcut cunoscut în întreaga lume, lucrările sale fiind foarte cautate. A primit numeroase premii și distincții, și opera sa continua să dăinuiască și după moartea sa, fiind considerată de o valoare incalculabilă. De-a lungul vieții a realizat ceea ce puțini artiști au reușit

Constantin Brancusi a fost o personalitate deosebit de complexă, dar și o fire incantatoare și foarte sociabilă, a cucerit întreaga lume cu creațiile sale, care au fost foarte apreciate. Deși a fost o fire singuratică, Brancusi a reușit de-a lungul carierei sale să fie foarte iubit și apreciat pentru operele sale.

CERCUL LITERAR „MOZAIC”

HALLOWEEN GALACTIC

Elev Mihai Alexandru Dragomir

Clasa a X-a B

Ziua de 31 decembrie seara, ne întâlnim cu toții pregătiți de a merge la ușile oamenilor și de a-i colinda . Eram admirați de toată lumea pentru costumația aleasă. Plimbându-ne din casă în casă, observam costume care mai de care, de la animale la creaturi extraterestre. La un moment dat, cel mai mic dintre noi, Ionuț, observă o persoană deghizată într-un monstru. Curios din fire, pleacă spre monstruleț, întrebându-l cum a reușit să-și facă costumul. „Creatura” se pare că nu a vrut să-i răspundă: copilul a insistat și a mai întrebat odată. De data aceasta monstrul a scos un sunet, reușind să bage copilașul în sperieți. Anca a intervenit, rugându-l să nu-i mai sperie piticul, acesta a scos din nou același sunet, de data aceasta ridicând brațele și mișcându-le în sus. Infricosător, nu? In acel moment eram cu toții speriați.

Forma fizicului și pigmentul pielii păreau foarte reale, dar nu ne trecea prin cap că această creatură este una adevărată. Deodată începe a veni spre noi repetând același sunet. Speriați am început sa alergam și sa tipam pe străzi, în urma noastră, fiara ne alerga . În timp ce încercam să scăpam din capcană, observam că toată lumea dispăruse. Nimeni pe stradă. Credeam că o să murim infulecați de monstru. Am ales sa mergem pe o stradă necunoscută, crezând ca putem găsi o modalitate de a scapa de fiară, dar, din păcate, strada se termina cu o fundatură. Prinși într-un colț, am început cu toții sa plângem de frică și sa ne rugam la Dumnezeu sa nu pățim ceva. Creatura s-a apropiat de noi, credeam că suntem morți, dar de fapt fiara nu a acționat rănindu-ne, ci s-a pus jos

și nu a mai scos niciun sunet, se vedea după fața mea că eram dezamăgit de ceva. Împreună cu un pitic am vrut să ne riscăm pielea, apropiindu-ne de el ca să aflăm motivul supărării. L-am atins. Am rămas uimit, cu câteva minute în urmă alergam de frica lui, iar acum am ajuns să-l mangâi. A început să scoată sunete care semănau cu niște plânsete, mormăind câteva cuvinte care pareau niște antonime ale cuvintelor mama și tata. Atunci ne-am dat seama că este doar un simplu puiuț de extraterestru și s-a pierdut pe pământ, căutându-și părinții. Nu știam cum puteam să îl ajutăm, dar deodată o lumină imensă a apărut deasupra capetelor noastre, era o navă spațială gigantică în care aveau să fie părinții micuțului. Coborând din ce în ce mai mult spre pământ, puiuțul se ridică și începu să scoată aceleași sunete, dar pe un ton mai fericit. Nava nu a atins suprafața pământului, ci a aprins o rază de lumină prin care fiul lor a fost tras în fărfură zburătoare. Se pare că extraterestrii nu sunt așa de răi cum apar în filme și desene animate.

POEZIE

FIR DE SPERANȚA

Elev Marius Dragne

Clasa a X-a B

O șoaptă caldă, sub luciri de lună,
Când iasomia-n mii de flori se-mbracă
Și-n fiecare cupă-a ei adună
Fir de speranță firavă, săracă...

Fir de speranță atâta timp cât este,
Iubirea ta rămâne lângă mine.
Un fir adună-n săruturi celeste
Ce-i mai frumos, mai cald, mai bun în tine!

Fir de speranță-i lanțul ce ne leagă,
Lanț ce unește sufletul de trup,
Fir de speranță-i viața noastră-ntregă.
Ale speranței lanțuri nu se rup!

PORTRET

Eleva Alina BRĂTU
Clasa XII-a E

*O privire tristă îmi spulberă dorința de a-nainta,
O privire tristă, privirea ta.
Care ce se ascunde în spatele acelor ochi goi?
Or fi gânduri grele, vânt și ploi...
De nu... atunci cu ce motiv se scurg atâtea lacrimi
pe-ai tăi obraji moi?
Lacrimi reci ce nu se văd nici măcar privindu-te atent,
Nu privești nicăieri și clipești atât de lent...*

*Care ce te-a transformat
Dintr-un înger visător într-un înger căzut...
Ce inimă rece oi fi cunoscut...
Câte zâmbete ți-o fi furat...
Și oare câte vise ți-o fi spulberat...?*

*Buzele tale plâng în disperare
Dup-o sărutare...
Atât de calmi răsufli și din când în când inima îți tresare,
Dar peste câteva minute un zâmbet apare.
De atâta curiozitate n-am ezitat să-ntreb ce te doare,
M-ai privit din nou zâmbind și mi-ai spus că iubești o floare,
O floare ce-a prins rădăcini înăuntrul meu
Mi-ai spus că este cel mai neprețuit cadou,
Apoi un zâmbet larg a apărut și pe-ale mele buze
Căci orbit de atâta frumusețe,
In loc să văd fericirea din ochii tăi, am văzut tristețe.
Aș fi privit o viață-ntreagă frumusețea ta
Fără a observa floarea ce-năuntrul tău creștea...*

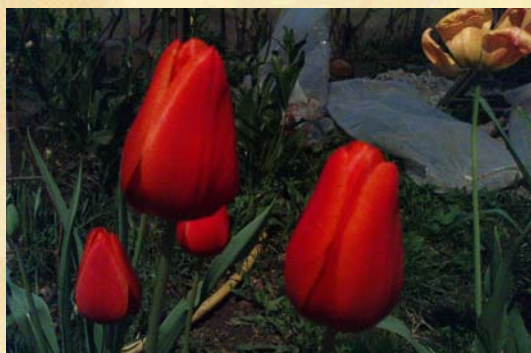
ATELIER GRAFIC

NOSTALGIA TOAMNEI!
Elevă **TATIANA PAULA TUDORACHE**
Clasa aXI-a A

CISMIGIUL...
Elev IULIAN IONUT VASILE,
Clasa aXI-a A

PRIMAVARA

VARA

TOAMNA

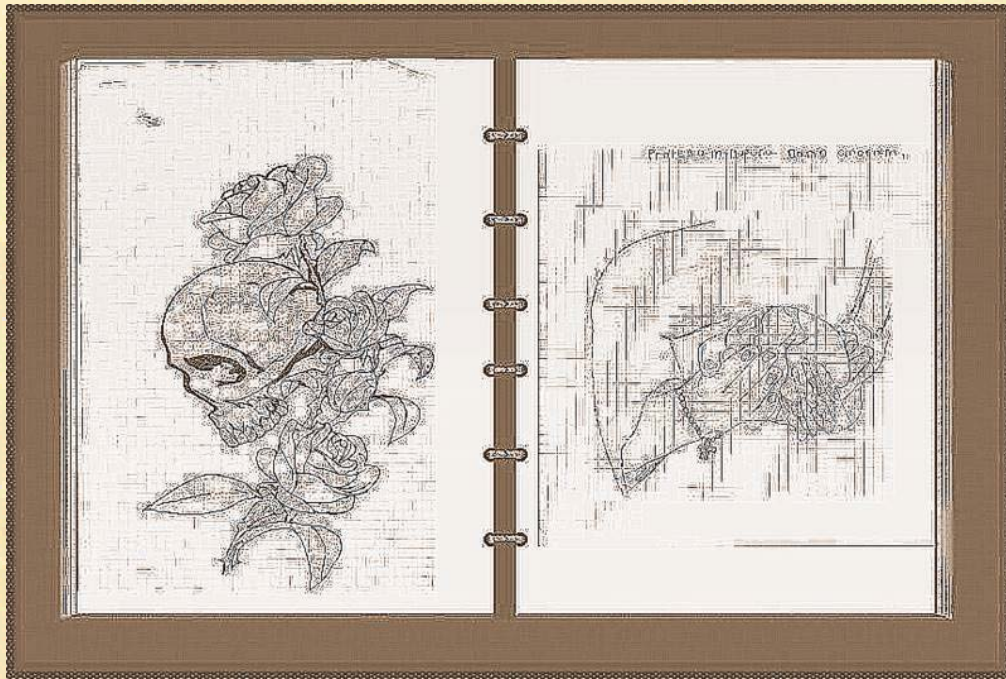

IARNA

CAIETE DE CREATIE

Elev Marius Dragne, Clasa a X-a B

Elev Alexandru Preda, Clasa a X-a A

CALIFICĂRILE DIN ȘCOALA NOASTRĂ

LICEU CURS ZI PROFIL TEHNIC

- TEHNICIAN MECATRONIST
- TEHNICIAN PROIECTANT CAD
- TEHNICIAN DESENATOR PENTRU CONSTRUCȚII ȘI INSTALAȚII

LICEU CURS ZI PROFIL SERVICII

- TEHNICIAN ÎN ADMINISTRAȚIE

LICEU CURS SERAL PROFIL TEHNIC

- TEHNICIAN ÎN CONSTRUCȚII ȘI LUCRĂRI PUBLICE
- TEHNICIAN MECANIC PENTRU ÎNTREȚINERE ȘI REPARAȚII

LICEU CURS ZI PROFIL TEHNIC : RUTA PROGRESIVĂ

- TEHNICIAN ÎN CONSTRUCȚII ȘI LUCRĂRI PUBLICE
- TEHNICIAN MECANIC PENTRU ÎNTREȚINERE ȘI REPARAȚII

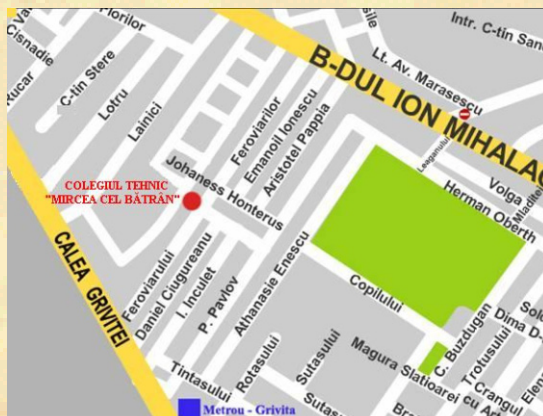
ȘCOALA POSTLICEALĂ

TEHNICIAN CADASTRU FUNCJAR – TOPOGRAF

ȘCOALA DE MAȘTRI

MAISTRU MECANIC MAȘINI ȘI UTILAJE PENTRU CONSTRUCȚII

MAISTRU CONSTRUCȚII CIVILE, INDUSTRIALE ȘI AGRICOLE

TELEFON/FAX: 021/224.23.76,

E-MAIL: CTMCB2010@YAHOO.COM

HTTP://CTMCB.LICEE.EDU.RO

